

[illegible]

פֶּאָר הַיֵּטב

(2) **לֹאכֵל**. אֵכֵל טַעֲמָה בְּעֵלְמָא שְׂרִי, מִיָּא וְטִי. וְכַמּ בְּחִי: לְפִי הַחֲדָר שֶׁמִּבְחֵי לְקִרְוֵת ב' פְּרָשִׁיזִת בְּק"ש שֶׁל הַמֶּלֶךְ וְלִכְנֹן לְעֵצָה בְּה' יו"ח וְכֵל לֹאכֵל וְלִשְׁתּוֹת מִתְחֵלָה כִּיּוֹן שֶׁשֶׁ לֹא זָמַן מִקְבֵּל, ע"ש, וְכֵן הַמִּיָּא דְחִלְשִׁי אִם קָרָא בְּחִכְלִי מִתְחֵלָה וְרֵאשִׁי לֹאכֵל לֹאכֵל קָרָאֻתוֹ שְׁנֵי בְּחִיּוֹת, וּמִיָּמ בְּמִצְוֵי-רֵשָׁב אֲשֶׁן קוֹרְאִין מִכְּבִי' בְּחִכְלִי אֲסוּר הַתְּחִילִי חֲצִי שֶׁנָּה שְׁמֹרן לְעֵצָה הַמִּכְבִּים, חֲצִי שְׁעָה. ט"ו קַח אֶשֶׁר חֲצִי שְׁעָה, אֵלֶּא בְּסִמְכוֹן שֶׁנָּה קָטָן לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ, ע"ש: וְיִי. וְכַמּא חֲשֵׁב אֲשֶׁר לְפָנֵי קַח: ע"ש מִיָּא שְׁמִחִיר קָה, וְכַתְּנָה לְפָנֵי הַמִּיָּא

מִשְׁנֵה בְּרוּרָה

סומך גאלה לתפלה, (י) ותפלה בזמנה עדיף מסמיכת גאלה לתפלה: ב (טז) אסור להתחיל וכו' והטעם 'ומה נחמנו

(כה) ואם בקש מאחד שיפרגנו להתפלל⁽³³⁾, ליבא אסורא להתחיל לאכלל⁽³⁴⁾ (כז) אפלו בשכבר הגיע זמן קריאת שמע⁽³⁵⁾: (יט) סמוך לזמן קריאת שמע. הינו (כג) סמוך לצאת הסוכבים. ומשמע מקמן אברהם ואפלו במוצאי שבת יש לזהר שלא להתחיל אז הסעודה. ענין במשנה ברורה רצ"ט סעיף קטן א מה שכתבנו בזה⁽³⁶⁾. כתבו האחרונים: סקורין ומתפללין מבעוד יום, אף על גב שיש להם חזקת קריאת הסוכבים, וכנ"ל בסעיף א, (כד) אפלו הכי מותר להם לאכלל קדם שיקרא שנית, שהרי על פלפנים כבר קרא. (כה) ומכל מקום בהגיע זמן צאת הסוכבים ממש נכון לזהר גם בזה: (כז) התחיל לאכלל אחר וכו'. ובתוך חצי שעה (טו) סמוך צאת הסוכבים גמי באחר שהגיע זמן הוא: (כא) מפסיק. (כו) מיד, מידן דקריאת שמע דאורייתא הוא⁽⁴⁰⁾, והוא התחיל באסור. (כח) ואם התחיל בהתירו⁽⁴¹⁾, דהינו לפני חצי שעה שסמכה לצאת הסוכבים, אפלו לקריאת שמע אינו מפסיק, כל שיש לו שהיה קרא אחר גמר סעודתו, וכנ"ל בסימן ע. במשנה ברורה סעיף קטן כג"כ: (כב) בלא ברבנותיה. משום דברכות (כז) אינם אלא וירבנו, לא הטריחוהו להפסיק בשבילם: (כג) אבל אין צריך וכו'. כמו שכתב המחבר, שאינו מפסיק אלא לקרות קריאת שמע לחוד בלא ברכות ובלא שמונה עשרה, ומשום שהם רק מדברין, והאי דתדר וישנאו הנ"מ, משום דרצה לסים "אכלל" וכו': (כד) אף על פי שנטל נדיו. הינו, אף שיש עוד שהיה תרבה להתפלל, מחמירין לה שישפסיק. ולא דמי (ל) להתחיל סמוך מנחה דאינו מפסיק בדיעבד אם כבר נטל נדיו, דמבאר לעיל בסימן רלב, דבמנחה מנחה דוממה מועט מרתת ולא אחי למפשע. ה שאין פן בערבית דוממה בדיעבד כל שלילה. מורין דלמא אחי למפשע ונסמך על אריכותה של לילה, להכי כל זמן שלא התחיל אכילה עצמה מטרחינו לה להפסיק אף שנטל נדיו⁽⁴³⁾; (לז) ודוקא בשלא ברך עדין על נטילת נדיו, אבל אם כבר ברך על נטילת נדיו⁽⁴⁴⁾ נכון שלא יפסיק, אלא יברך 'למוציא ויאכל בזה' ויפסיק סעודתו⁽⁴⁴⁾; ואף דבהתחיל לאכלל אין צריך להפסיק, הקא שאני, שלא לתחיל לאכלל רק בשביל שלא יהא הפסק בין נטילת נדיו ל'מוציא', שאינו נכון להתחלה, כמבאר לעיל בסימן קסו: (כח) ואם

וְיָרָא אִם בָּנָה הָיָה לֹא הִתְפַּלֵּל מִנְחָה אַחֵר פֶּלַג הַמִּנְחָה: (ח) טַיִם דִּכְיָן שְׂדֵרָוָן מִיִּד לִזְחָה כִּכְבֹּשׁ דְּחַיִּין מִתְפַּלְלִין מִבְּעוֹד יוֹם, וּמִנְחָה מִתְפַּלְלִין אַחֵר פֶּלַג: (י) בֶּן מוֹכֵה מִנְשֵׁכָא שְׁהוּבָא בִּבְתִּיּוּסָא, דְּשָׂרָא מְלָאכּוֹת שְׂאִין דִּכְרֹן לְחִמְשָׁךְ שְׂרִי, וְעַן בְּרַלְבִּי עֵינֵי־מָוֶן וּבִפְרִימִיבְּדוּ, וּבְבִאָר מִלְכָּה שֶׁם בְּמִיד מִתְפַּלֵּל לְבָרְסָא, כִּמָּה שֶׁתִּכְבֹּשׁ שֶׁם בִּשְׁם מִתְרִיף וּדְמִשְׁמַע דְּמִתְחִיר כָּל מְלָאכּוֹת: (יט) דְּכִשְׁהוּא מִתְפַּלֵּל בְּעֶבֶר לֵית לוֹ לִמְחַשׁ שְׂמָא וַיִּפְשָׁע: (כ) הֶאֱלֵת רִבָּה וְהֶאֱתֵר שְׁלֹם וְאִפְרָאִי־מִרְדִּי: (כא) מִלְּגֹן־אֲבִרְכָּה בְּסוּף עֵינֵי־קֶן ד: (כב) בֶּן מוֹכֵה מִתְחִירִים, וְכִמָּו לְעִיל בִּסְמִין רַבֵּל עֵינֵי ב לְגַבִּי מִנְחָה: (כג) הִינוּ אֶפְסֹל בְּמִקּוֹם שֶׁתִּבְרֹר מִקְדִּישָׁא מִפְּלַג הַתְּהֵלֶלֶת (כד) אֲבִרְכָּה בְּסוּף עֵינֵי־קֶן אֵין לֹחֵשׁ בָּנָה לְהִתְחִיר, וְשֹׁלָא כִּסְפָּא דְּעִשְׂרֵת־רִבְעִים הִנָּה, דְּהֶאֱמַת לֹא דְמִי לֹסֵא דִּסְמִין רַבֵּל, אֶפְסֹל לְשִׁישֵׁת הַרְיִיף שֶׁם, דְּאָף סוּף לְמִנְחָה גִּדּוּלָא אִסֵּר, תִּשְׁמַע דְּמִשְׁמַע מִתְחִיר זֶמן מִנְחָה, וְאִזְרוּ בְּסוּף לְמִנְחָה סִמְטָא, מִחֵ שְׂאִין בֶּן בָּנָה: (כז) תִּשְׁנִי וּסְמִינֵן אֲבִרְכָּם בִּסְמִין זֶה וּבִסְמִין רִסֵּו דְּעַת הַמִּגֵּן־אֲבִרְכָּם לְהִתְחִיר בָּנָה, וְשֶׁמֶס דְּמִשְׁמַע אֵין מִתְחִיר בְּסוּף עֵינֵי־קֶן וְדִכְרֹן לְשִׁישֵׁת־מִשְׁמַע: (כח) וְהִנָּה אֲלֵהָ רִבָּה, וְכִן בְּדִנְרֵי־חֲסִים בְּרִין חֶפְלַת עֲרִיבִית שֶׁל שְׁבַת סָבִב שְׁנֵי־שְׁמִים יֵשׁ לוֹ לִזְחָה כִּכְבֹּשׁ מִיִּד לִזְחָה כִּכְבֹּשׁ דְּחַיִּין מִתְפַּלְלִין מִבְּעוֹד יוֹם, וּבִפְרִימִיבְּדוּ, וּבְבִאָר מִלְכָּה שֶׁם בְּמִיד מִתְפַּלֵּל לְבָרְסָא, וְכָל־שֶׁן לִזְחָה הַרְיִיף וּדְמִשְׁמַע מִנָּה דְּהוּא פּוֹסֵק בְּקִשְׁיֹת דְּחַיִּין וְיֹאֵר קֶרֶם צֹאחַ הַפּוֹכְכִים: (כט) בֶּן מִבְּאָר בְּרִין פֶּקֶה קֶמֶא דְּשִׁבַּת וְכִן סָבִב מִתְפַּלְלִין מִבְּעוֹד יוֹם: (ל) וּדְמִשְׁמַע מִפְּרִי־מִגְדִּים אֶפְסֹל מִתְחִיל סוּף לְמַעֲרִיב גַּמִּי מִפְּסִיק מִד־אֶרְעִילִי שְׂעוֹדֵן לֹא חֵיץ זֶמן אֲרִיִּית שְׁמַע, מִכָּל מִקּוֹם בִּין שְׁהִתְחִיל בְּאַסְתָּרָא מִפְּסִיק וְכָלֵל וּמִסְמִין עַד יִשְׁנֵי חֲזֵן וְיִנְרָא וְאַסְתָּרָא־נָה יִגְמֹר סִגְדָּתָה, אֲבֵל בְּאַסְתָּרָא מִתְחִירִים בְּלִלְבָּא, וְכִינֵן פֶּקֶה קֶמֶא דְּשִׁבַּת לֹא נִבְרַךְ בָּק אֵלֵא שְׁמִין שְׁהִתְחִיל בְּאַסְתָּרָא מִפְּסִיק אֶפְסֹל אִיזָּה עַד זֶמְנָה לְקִרָא, עַן שֶׁם, וְאֵל אֵין נִבְרַךְ שִׁפְסִיק אֶרְעִילִי שֶׁלֹּא חֵיץ עֲזֹן חֲזֵן, וּכְעַן זֶה מִבְּאָר בְּרִיִּישׁ בְּבִכּוֹת לֵאמֹר מִן דְּמִיד דְּבִסְמוּף לְמִנְחָה קִשְׁנָה גַּמִּי מִפְּסִיק, כִּמָּה זֶה לִשְׁנוֹ: וְאֵם הִתְחִיל לֵאכֹל מִכּוֹן לְמִנְחָה חֵיץ חֵיץ בְּשִׁנְיָה זֶמן מִנְחָה, אֲלֵמָּא אֶרְעִילִי־ב דְּשִׁנְיָה בְּאַסְתָּרָא מִפְּסִיק אֵינוּ מִפְּסִיק אֲלֵא קִשְׁתֵּי חֲזֵן וְלֹא מִיִּד, וְהוּא חֲזִין בְּעִנְיָנָה, אִם הִתְחִיל לֵאכֹל מִכּוֹן לְמִיד חֵיץ חֵיץ בְּשִׁנְיָה זֶמן מִנְחָה, מִפְּסִיק בִּן דְּשִׁנְיָה חֲזֵן: (כא) מִפְּסִיק: (כב) שְׁשִׁי: (ג) שִׁשִּׁי וּפְסוּקִים: (ד) בֶּן מִצְדָּה הֶאֱלֵה רִבָּה בְּהִסְתָּגּוּתָהּ וְכִן מִצְדָּה מִתְחִירִים מִרְדִּי, וְכִן מִצְדָּה מִתְחִירִים מִרְדִּי־אֲבִרְכָּה:

1. מחנה דאב' / עמ'רה דאוריאל' / מנח' שולר'.